

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

KÖZLÖNYE

ERDŐ- ÉS FÖLDBIRTOKOSOK, ERDÉSZETI ÜGYEKKEL FOGLALKOZÓK
ÉS ERDŐTISZTEK SZÁMÁRA.

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET IGAZGATÓ-VÁLASZTMÁNYA ÁLTAL
KIKÜLDÖTT LAPBIZOTTSÁG VEZETÉSE MELLETT

SZERKESZTI:

BUND KÁROLY,

EGYESÜLETI TITKÁR.

HARMINCZKILENCZEDIK ÉVFOLYAM.

VII. FÜZET.

1900. JULIUS HÓNAP.

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP 28-ADIK NAPJÁN.

Ara egy évre, azok számára, kik az Országos Erdészeti Egyesületnek nem tagjai, 16 kor. Az egyesület azon alapító tagjainak, kik legalább 300 koronát alapítottak, ingyen jár, míg azoknak, kik ezen összegnél kevesebbet alapítottak, az illető alapítványi kamat beküldése mellett ára 6 kor. Rendes tagoknak a 16 kor. évdíj fejében szintén ingyen küldetik meg.

A lapnak legkésőbb minden hónap végéig a t. egyesületi tagok vagy előfizetők kezeihez kell jutni. Ellenkező esetben posta-jeggyel „reclamatio“ teendő.

BUDAPEST, 1900.

„PÁTRIA“ IRODALMI VÁLLALAT RÉSZVÉNYTÁRSASÁG KÖNYVNYOMDÁJA

ÜLLŐI-ÚT 25. SZ. (KÖZTELEK).

Tájékoztató.

Munkatársaink s azokká lenni kívánó ügybarátaink tájékoztatására a következőket jegyezzük ide:

Az „Erdészeti Lapok“ eddigi tartalmában nyilvánult elveket jövőre is megtartjuk, közleményeink körébe fogadjuk az erdőgazdaság összes ágainak művelésére és ismertetésére szolgáló értekezéseket s a gazdálkodás gyakorlati alkalmazására vonatkozó bármilyen tudósításokat, valamint felvesszük az erdészetet közelebbről érdeklő s azzal mintegy rokoni kötelekben lévő vadászati ügyeket is.

Az e lapokban megjelenő közlemények szerzői megfelelő írói díjban részesíttetnek és pedig:

Egy nyomtatott ívnyi eredeti értekezésért, mely a szerkesztőség részéről átdolgozást nem igényel ... 40—48 K.-ban.

Egy nyomtatott ívnyi eredeti értekezésért, mely a szerkesztőség részéről átdolgozást igényel, avagy idegen nyelvből eszközölt szabatos fordításért ... 24—32 K.-ban.

Egy nyomtatott ívnyi oly fordításért, mely a szerkesztőség részéről átdolgozást igényel ... 16 K.-ban.

Munkatársaink tiszteletdíját a szerkesztőség az év végével küldi meg, kívánatra azonban előbb is.

Azokat, kik minket lapunk feladatának megoldásában munkálatokkal támogatni kívánnak, kérjük, hogy dolgozataikat a nyomdában való könnyebb és gyorsabb kiszedhetés végett csak egyes félvekre, s ilyeneken is csak az egyik oldallapra, mint mondani szokták, törött alakban írják. A ki cikkét úgy kívánja közölni, hogy azon *változtatás* ne tétessék: ebbeli feltételét a kézirat beküldése alkalmával szíveskedjék kijelenteni. A cikkekhez tartozó rajzok kidolgozására nézve megjegyeztük, hogy azokat sima, fehér papíron, legalább kétszer olyan nagyságban kell készíteni, mint a milyen nagyságban azokat a szerző a lapba felvételni kívánja. Ugyanílyan mértékben nagyítva kell a rajzhoz tartozó felírásokat, betűket s egyéb jelzéseket is alkalmazni. Tiszta és szép másolatokat csak hasonlóan kidolgozott eredeti után lehet várni, Kéziratok nem küldetnek vissza.

A lapunknak szánt dolgozatok bármilyen ezen cím alatt küldendő „Az „Erdészeti Lapok“ szerkesztőségének Budapestben, Lipótváros, Alkotmány-utca 10. szám“.

Óhajtjuk, hogy a magyar birodalom minden egyes vidékéről minél számosabb munkatársat bírhassunk, kik a körükben felmerülő erdészeti napikérdésekről, műszaki és üzleti vállalatokról, faárakról s előforduló eseményekről, habár ezek az illető helyi viszonyok közt még olyan jelentékteleneknek is látszanának, lapunknak gyors és lehető alapos tudósítást tegyenek.

*

A szerkesztő.

Az Erdészeti Lapokban megjelenő közleményekről a szerkesztőség a nyomdai költségek megtérítése esetén *különlenyomatokat* is készített a szerzők számára. A nyomdai költség (füzve, de boríték nélkül) a következő:

30 példány:	16 oldalas	ivenként 7 K.	— fill.	; 8 old. ív,	4 K.	40 fill.
50	16	8	—	8	4	80
100	16	10	—	8	6	60

Zöld borítékkal ellátva, a különlenyomatok előállítására 30 példánynál 3 K. 60 fill., 50 példánynál 4 K.-val, 100 példánynál 5 K.-val többre kerül.

ERDÉSZETI LAPOK

AZ ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET

K Ö Z L Ö N Y E.

Kiadó :
Az Országos Erdészeti Egyesület.

Szerkesztő :
Bund Károly.

Megjelenik minden hónap 28.-án.

Harminczkilenczedik évf. VII. füzet. 1900. július hónap.

Előfizetési díj egy évre 16 kor. Az Országos Erdészeti Egyesület oly alapító tagjai, kik legalább 300 kor. alapítványt tettek, valamint a rendes tagok is a 16 kor. évi tagsági díj fejében, ingyen kapják. Azok az alap. tagok, kik 300 kor.-nál kevesebbet alapítottak, 6 kor. kedvezményes árért járathatják.

— Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, Lípótváros, Alkotmány-utca, 10. szám. II. emelet. —

A lap irányával nem ellenkező hirdetések mérsékelt díjért közöltetnek.

Titkári jelentés.

Az Országos Erdészeti Egyesület 1900. évi közgyűlésén előadta :

Bund Károly.

Tisztelt közgyűlés! Ebben az évben közgyűlésünket már magában véve az a körülmény teszi jelentőség-teljessé, hogy Selmeczbánya sz. kir. város hazafias és vendégszerető meghívása folytán ezen a helyen, a magyar erdészeti szakoktatásnak ebben a bölcsőjében tarthatjuk meg. Azt hiszem, mindnyájan, a kik itt vetettük alapját azoknak az ismereteknek, a melyeket a gyakorlati életben hazánk javára érvényesíteni igyekszünk, mi most mindnyájan a hajdan itt töltött ifjúkori évek emlékének hatása alatt állunk.

De nem csak az ad jelentőséget mai közgyűlésünknek, hogy annak a városnak falai között tartjuk, a mely

város a magyar erdészet évkönyveiben eltörölhetlen emlékű, hanem az a körülmény is, hogy az az aránylag rövid időköz, — nem egészen egy év — a mely legutóbbi közgyűlésünk óta eltelt, elegendő volt arra, hogy egyesületünk belső életében lényeges átalakulásokat hozzon magával.

Pozsonyban tartott mult évi közgyűlésünk az üreseedésben lévő második alelnöki tisztségre egyesületünk nagyérdemű eddigi titkárát, Horváth Sándor főerdőtanácsos urat választotta meg, a ki két évtizeden át fáradhatlan buzgalommal és teljes odaadással szentelte tevékenységét az egyesület céljainak. Ennek következtében a titkári állásnak újból való betöltése volt a legutóbbi közgyűlés után az az első fontosabb teendő, mely az igazgatóválasztmányt foglalkoztatta. E kérdésre nézve úgy az igazgatóválasztmány, mint az egyesület számos más tagjának az volt az óhajtása, hogy a titkári szolgálat, eltérően az eddigi szervezettől, oly szakemberre bízassék, a ki semmiféle más állást el nem foglalva, kizárólag az egyesületnek szentelheti egész idejét és munkaerejét. Ezt a kívánságot az igazgatóválasztmány az egyesület szempontjából előnyösnek ítélte és elhatározta, hogy a titkári állást függetlenül szervezi.

Ennek a határozatnak végrehajtása előtt azonban gondoskodni kellett a titkári állás megfelelő javadalmazásáról, valamint a titkár nyugellátásának módozatairól, mert kétségtelennek látszott, hogy az eddigi javadalmazás mellett, a mely 1200 frt fizetésből és természetbeni lakásból állott, a titkári állásra kellően képzett szakember nem fog vállalkozni, s hogy továbbá a nyugdíj hiánya is nagy akadályát képezne annak, hogy bárki is megnyugvással töltse be a titkári állást.

S bár az alapszabályok értelmében a titkár fizetését a közgyűlés állapítja meg, az igazgató-választmány mégis módját ejthette annak, hogy ezt a kérdést az 1900. évi költségvetés keretében megoldja. Dr. Bedő Albert első alelnökünk ő méltósága ugyanis az Erdészeti Lapok szerkesztéséről és az evvel járó átalányról lemondván, az igazgató-választmány egyrészről az Erdészeti Lapok szerkesztését, a mely az alapszabályok értelmében ugyis a titkár teendői között szerepel, az új titkár hatáskörébe utalta, s nemkülönben azon a véleményen volt, hogy az új titkár azokat a teendőket is elvégezheti, a melyeket az eddigi könyvtárnok látott el. Ilyképpen az eddigi könyvtárnok illetményei is rendelkezésre állván, az egyesület anyagi áldozata nélkül és az 1900. évi költségvetés keretében lehetőségessé vált, hogy az új titkár fizetése 5000 koronában állapíttassék meg.

A másik kérdés a nyugellátásra vonatkozott s erre nézve két ut látszott célhozvezetőnek. Az egyesület ugyanis nyugdíjt biztosíthatott volna titkára részére olyképpen, hogy valamely nyugdíjintézetnél teljesít befizetéseket. Ez a mód azonban úgy az egyesületre, mint a titkárra nézve kevés előnnyel járt volna, mert az egyesületnek aránylag nagy összeggel kellett volna ezen nyugdíjbiztosításhoz hozzájárulni, s ennek daczára a titkár aránylag mégis kedvezőtlen nyugellátásban részesülhetett volna. Az egyesület által fizetett összegek az egyesületre nézve teljesen elvesztek és állandó megterhelést képeztek volna, mivel a titkár nyugdíjazása után azonnal utódjáért kellett volna a befizetéseket folytatnia. Mindezen okokból az igazgató-választmány úgy az egyesület, mint a titkár szempontjából czélszerűbbnek látta, *hogy az egyesület saját nyugdíjalapot létesítsen*. Ugy a titkár javadalmazására, mint nyugellátá-

sára vonatkozó megállapodások azonban mint tárgysorozatunk 3. pontja, ugysis a tisztelt közgyűlés jóváhagyása alá bocsáttatván, erre vonatkozólag további részletekbe most nem bocsátkozom.

A mint az eddig mondottakból is kitűnik, a titkári állás ezen ujraszervezésénél nem hiányoztak oly mozzanatok, a melyek szinte aggodalommal tölthették el a t. tagtársakat. Így elsősorban az, hogy az az állandó irodalmi szerv, a melyben az egyesületnek az erdőgazdaság emelésére irányuló tevékenysége megnyilatkozik, az egyesület közlönye a jövőben nélküli eddigi nagynevű, az erdőgazdaság körén túl is széltiben tekintélyként ismert szerkesztőjének, dr. Bedő Albert első alelnökünknek közvetlen irányítását, a ki az Erdészeti Lapok alapítótól 28 év előtt véve át a szerkesztést, azt ezen idő alatt széles látkörű szelleme által vezetett, biztos, szakavatott kézzel intézte.

Nemkülönben sajnálattal tölthette el az egyesületünk érdekeit szívében hordó szaktársakat Horváth Sándor fő-erdőtanácsos urnak távozása a titkári állásból, a melyben évek hosszú során át fáradhatlan tevékenységével egyesületünknek, úgy szellemi, mint anyagi felvirágoztatásán közreműködött.

Tudjuk mindnyájan, hogy az ő titkári működésének mily nagy része van abban, hogy egyesületünk az évek során oda fejlődött, a mi ma: azzá a szilárd alkotásu, erős alapokon nyugvó szervezetté, mely a magyar erdőbirtokos osztály, a magyar erdőtishti kar és általában a magyar erdőgazdaság érdekeinek életerős és tetterkész képviselője.

Végül nehezen pótolható munkaerőt vesztett egyesületünk Arató Gyula tagtársunkban is, a ki szintén egyaránt önfeláldozó működést fejtett ki mint könyvtárnok és

mint az Erdészeti Lapok egyik főmunkatársa. Érdemeit az igazgató-választmány is elismerésben részesítette, mert midőn könyvtárnokká történt megválasztásával szerzett jogairól önként lemondott, az igazgató-választmány üg-buzgó és odaadó működéseért egyhangulag meleg köszönetet szavazott és hálájának kifejezéseül az eddigi könyvtárnoki illetmények egy évi összegét, 1000 koronát, tiszteletdíjként felajánlotta. Arató Gyula tagtársunk az elismerést köszönettel fogadta, egyuttal azonban önzetlen módon azon kérelmének adott kifejezést, hogy ő annak erkölcsi részével érhesse be, a felajánlott tiszteletdíjat ellenben az egyesület valamely alapítványának gyarapítására fordíthassa. Ez az összeg tehát addig, a míg Arató tagtársunk hovafordítása iránt nyilatkozik, mint letét kezeltetik.

T. közgyűlés! Az új titkári állást csekélységem volt szerencsés elnyerni. A midőn erre az állásra pályáztam, tettem azt abban a tudatban, hogy megválasztásom esetén nagy felelősséggel járó feladatot vállalom magamra, a melynek oly tökéletesen, a hivatottságnak azzal az erejével, a melylyel elődjeim az Erdészeti Lapok szerkesztésében és az egyesület ügyeinek ellátásában rendelkeztek, csak nagy munka árán és idő multával fogok talán megfelelhetni.

Megvallom t. közgyűlés, hogy a mikor hivatalomat tényleg átvettem és a maguk közvetlenségükben láttam a reám váró feladatokat, voltak pillanatok, a mikor valamelyes kislelkűség akart erőt venni rajtam, de az a lelkesedés, a melyet szakom iránt eddigi pályámon megőv-nom sikerült s ezen lelkesedésből fakadó az a tudat, hogy bármily nagy munka előtt is állok, ezt a munkát nagy és nemes célokra fordítom, ez mindannyiszor csakhamar

ismét bátorságot, bizalmat és munkakedvet öntött lelkembe. Igérem t. közgyűlés, hogy csekély erőmet teljes odaadással az egyesület céljainak szentelem, ha pedig oly természetű kérdések merülnek fel, a melyek megoldásánál az egyén működése elvész, a midőn csak az egész kar vállvetett munkálkodása érhet célzt, akkor legyen szabad számítanom a magyar erdőgazdaság minden hívének támogatására.

Engedje meg a tisztelt közgyűlés, hogy ezek után néhány szóval még előadjam, miként fogtam fel hivatásomat a titkári állás elfoglalásakor. Nézetem szerint igazgatóválasztmányunk akkor, a midőn elhatározta, hogy a titkári állást önállósítja, oly szakembert kívánt az egyesületnek biztosítani, a ki az adminisztratív természetű ügyeket lelkiismeretesen ellássa, az egyesületet érdeklő és tárgyalást igénylő fontosabb ügyeket, mielőtt az igazgatóválasztmány vagy a közgyűlés elé kerülnének, kellően tanulmányozza és előkészítse, s a ki az Erd. Lapok szerkesztésénél gondoskodik arról, hogy ez a szaklapunk hű tükre legyen erdőgazdaságunknak és annak előbbre vitelére irányuló törekvéseinknek. Ezzel a hivatással azonban sok egyéb is kapcsolatos. A titkárnak ugyanis, hogy hivatásának megfeleljen, éber figyelemmel kell kísérnie a közgazdasági életnek, a bel- és külföldi szakirodalomnak mindama jelenségeit, a melyek erdőgazdaságainkra vonatkozással vannak vagy részünkről figyelemre méltók; élénk érintkezésben kell e mellett maradnia magával az erdészeti gyakorlati élettel is, nehogy hazai erdőgazdaságunk igényeinek megítélésénél egyoldalú, talán elméleti szempontokból induljon ki s ezeket érvényesítse az Erd. Lapokban és saját irodalmi működésében.

Legyen szabad ennek a röviden jelzett felfogásomnak

további taglalását mellőznöm s csak még azt hozzáfűznöm, hogy most, 6 hónapi hivataloskodásom után még nem volt okom hivatásomnak ezen a felfogásán, a melylyel hivatalba léptem, változtatni, hanem annak gyakorlati kivitelére törekszem most is. Kérem, ezen törekvésem és csekélységem részére a tisztelt közgyűlés jóindulatát.

Azonban nem csak a titkári állásban állott be személyváltozás, hanem eddigi pénztárnokunk, a ki hálára kötelező ügybuzgalommal és lelkiismeretességgel gondozta 9 éven át vagyunkat, szintén beadván lemondását, ezen állás újbóli betöltéséről is kellett gondoskodni. A pályázók közül az igazgató-választmány Cserny Győző kir. alerdőfelügyelő urat választotta meg pénztárnoknak, a ki működését a mai nappal kezdte meg.

Az egyesület személyzetében előfordult változásokkal kapcsolatosan az igazgató-választmány méltányosnak találta, hogy azzal a javaslattal lépjen a tisztelt közgyűlés elé, miszerint irodatisztünknek, Gaál Károlynak, eddigi 1200 K. évi fizetése f. évi július hó 1-től 1600 K.-ra emeltessék fel s egyuttal a változott körülményeknek megfelelően irtóki cizme az alapszabályokban is az irodavezetői czimmal cseréltessék fel. Indokolását leli az igazgató-vál.-nak ez a határozata egyrészt abban, hogy Gaál Károly immár 11 év óta áll egyesületünk szolgálatában és ez alatt az idő alatt pontos, lelkiismeretes és főleg mindig gyors munkájával az ügymenet akadálytalan lebonyolítását összehozó munkája esetén is lehetővé tette, másrészt abban, hogy munkaköre az irtóki teendőkön idővel túlterjeszkedett, a mennyiben az egyesület által elárusított nagymennyiségű könyveket is kezeli, kisebb fogalmazási munkákat végez és szükség esetén a pénztárnokot is helyettesítette. Munkakörét a legutóbbi időben is bővitenem kellett,

az Erdészeti Lapok hirdetési részének gondozását reá bízván.

A 400 K.-t kitevő fizetésemelés újabb kiadást nem ró az egyesületre, a mennyiben fedezetét találja abban az összegben, a mely személyi járandóságok czimén a folyó évi költségvetésbe felvétellett és különben is személyi pótlék jellegével bir, a mely a mostani irodatiszt esetleges utódjára nem származik át. *Tisztelettel kérem tehát a közgyűlést, hogy az igazgató-választmány említett határozatát elfogadni méltóztassék.*

Az igazgató-választmány a m. é. közgyűlés óta elmúlt 10 hónapban az előzetes bizottsági tárgyalásoktól eltekintve 7 rendes ülésben foglalkozott a hatáskörébe tartozó ügyekkel. Ezek közül a már említett személyi kérdéseken kívül, elsősorban azt a szakvéleményt említem fel, a melyet a földmívelési kormány felhívására az 1903. évtől kezdve érvényre emelendő új autonom vámtarifára vonatkozólag készített. Igazgató-választmányunk behatóan foglalkozott ezzel a kérdéssel, mely erdőgazdaságunkat közelről érinti, és tüzetesen kifejtette nézetét arra nézve, hogy az erdei termékekre vonatkozólag fennálló mostani kedvező külkereskedelmi mérleg mely vám- és tarifa-politikai intézkedésekkel volna a jövőre is megóvható, sőt javítható.

A második nagyfontosságú tárgy, a melylyel igazgató-választmányunk a folyó évben foglalkozott, az *erdőtisztek műszaki minősítése* volt.

Kaán Károly t. tagtársunké az érdem, hogy egyesületünk figyelmét idejekorán felhívta a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet kebelében megindult arra a mozgalomra, a mely a műszaki gyakorlatjog rendezését tűzte ki czéljául.

A nevezett egylet ugyanis egy törvénytervezetet dolgozott ki, a melyben a műszaki magángyakorlat szabá-

lyozásával kapcsolatban a műszaki minősítés terén észlelhető hiányokat kívánja orvosolni. Ezt a célt a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet egy oly szerv létesítésével kapcsolatban véli elérhetőnek, a mely a jövőben a műszaki karnak minden téren erős érdekképviselője volna, egyuttal pedig a műszaki magángyakorlatot ellenőrizné. Ez a szerv a *műszaki kamara* volna. A törvénytervezet első sorban a különféle mérnöki czimek viselését szabályozza és kimondja, hogy a műszaki kamara tagja csakis az lehet, a ki ezen mérnöki czimek valamelyikének viselésére jogosult és a kellő műszaki gyakorlattal bír. Viszont azonban műszaki magángyakorlatot is csak az folytathat és bíróságok előtt szakértőül műszaki ügyekben csak az szerepelhet, aki a műszaki kamara tagja s annak fegyelmi fenhatósága alatt áll.

Ebben a törvénytervezetben az erdőgazdasággal kapcsolatos műszaki munkák és a szakképzett erdőtisztek műszaki minősítése eredetileg figyelembe véve nem volt, a mi ha úgy marad, az erdőtisztek műszaki tanulmányaival szerzett ismeretei teljes értékűeknek el nem ismertetnek, azoknak a magángyakorlatban és bíróságok előtt való érvényesítése lehetetlenné válik.

Kaán Károly t. tagtársunknak felszólalása következtében tehát az igazgató-választmány megbízásából az elnökség átiratot intézett a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletnek, amelyben részletesen kifejti szakunk technikai jellegét, és reá mutat azokra a következményekre, a melyekkel műszaki munkakörünk csonkítása járna.

Hogy mi ad foglalkozásuknak technikai jelleget, hogy mennyire összeforrottak az erdőszetnél a műszaki munkálatok a gazdasági kivittel, azt tüzetesebben kifejtennem épen itt a t. közgyűlés színe előtt fölösleges. Hiszen itt

tanultuk e falak között a földméréstant, a középítészetet, a viz- és utépitészetet s odakünn a gyakorlati életben lépten-nyomon érvényesítjük e téren szerzett tudományunkat. Ámde legyen szabad itt külön hangsúlyozni azt a meggyőződésemet, hogy erdőgazdasági viszonyaink fejlettségének mai fokán az erdész technikai működésére még fokozott mértékben van szükség, s hogy erdőgazdaságunk előbbrevitelének első feltételei közé épen számos műszaki munkát keresztülvitele tartozik. S ha erdőtörvényünk életbelépte óta mindedig az erdőrendezés és ebből folyólag erdeink felmérése volt az a műszaki elem, a mely előtérbe lépett, most már egy másik műszaki munkát szükségessége áll parancsolólag előttünk: erdeink szállító eszközeinek tökéletesítése, jobban mondva létesítése. Ez oly nagy munka, a mely talán az egész új század erdőgazdaságának legjellegzetesebb momentuma lesz.

Ámde ha eltiltatnánk a műszaki gyakorlattól, vajjon volna e kilátás arra, hogy erdőbirtokosaink azokat a műszaki munkákat, a melyek oly fontosak, külön mérnöki személyzettel elvégeztessék? Aligha. Erdeink rendezése tehát megakadna, a szállító eszközök hiányossága miatt erdei üzemünk kezdetleges, a fa értéke alacsony maradna.

Reámutattunk arra a különös állapotra, a mely előállana, ha az akadémia hallgatói közül, a kik épen a műszaki tárgyakat együttesen hallgatják, a bányászati és kohászati szakhoz tartozók műszaki minősítése elismertetnék, az erdészeké pedig nem, s felkértük a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletet, hogy a kérdés részletei iránt velünk érintkezésbe lépjen.

Lehetséges lett volna ugyan ugyis cselekedni, hogy bevárva a szóbanforgó törvénytervezet további sorsát, a

kormány útján igyekezzünk oda hatni, hogy ez a törvény műszaki munkálkodásunkat ne érintse, arra ne vonatkozzék. Ámde ennél a szeparatistikus intézkedés szorgalmazásánál jobbnak, úgy az erdőgazdaságnak mint az erdőtisztítási karnak inkább érdekében állónak kellett tartani azt, hogy bár némi áldozatok árán a magyar műszaki kar többi ágazatához csatlakozzunk, azokkal együttesen igyekezzünk haladni.

A Magyar Mérnök- és Építész-Egylet részéről felszólalásunk a legelőzékenyebb fogadtatásban részesült és az idő rövidsége mellett is sikerült megegyezésre jutni azon módosításokra nézve, a melyek az említett törvénytervezeten az erdészettel kapcsolatos műszaki munkák figyelembevétele következtében szükségesnek mutatkoztak. Igazgató-választmányunknak e kérdésben az volt kifejezett álláspontja, hogy a műszaki minősítésre nézve különbséget az erdőakadémia három- és négyéves tanfolyama között nem tesz, hanem műszaki téren valamennyi teljes szakképzettségű szakembernek egyenlő jogokat kíván biztosítani. Ezek alapján elsősorban azt kívánta, hogy valamennyi teljes törvényes képzettségű szakember az «okleveles erdőmérnök» cím viselésére jogosíttassék fel. Ez a kívánság nem teljesült egészen, mert a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletben hivatkozás történt arra az eltérésre, a mely államvizsgai oklevelünk és a mérnöki oklevél között fennáll és abban nyilvánul, hogy míg a mérnöki oklevelek a jelöltet kifejezetten pl. gépészmérnöknek jelentik ki, addig az erdészeti államvizsgai oklevél címet nem ad, hanem a jelöltet az erdőgazdaság önálló vezetésére képesítettnek mondja. Mivel ez irányban csakis az oklevelek jelen szövege lehetett mérvadó, a czimkérdés oly megoldást nyert, hogy a teljes képzettségű szakember az «okleveles erdész» vagy

az erdőmérnök czimet, ez utóbbit azonban az okleveles jelző nélkül, egyaránt viselheti.

Ettől a kérdéstől eltekintve, a melyre egy beadott indítvány alapján tárgysorozatunk utolsó pontjánál újból visszatérünk, műszaki minősítésünk a többi mérnöki szakokkal teljesen egyenértékű elismerésben részesült a törvénytervezet keretén belül.

Igazgató-választmányunk egy második sarkalatos kívánása az volt, hogy ebből a törvényből kifolyólag erdőbirtokosainkra újabb terheknek származnia nem szabad. S ez a követelmény figyelembe is vétetett, a mennyiben az erdőmérnöki teendők körülírásánál határozott kifejezésre jutott az, hogy ennek a törvénynek rendelkezései az állami erdőtisztéknek hivatalból, a magánerdőtisztéknek pedig állandó szolgálatadójuk birtokán végzett műszaki munkálataira nem vonatkoznak, azokat nem korlátozzák. Ez azt jelenti, hogy erdőtisztnek csakis akkor kell a műszaki kamarába belépni és csakis akkor esik annak fegyelmi fenhatósága alá, ha szolgálatadójának birtokán kívül akar valamely műszaki munkát elvégezni, vagy bíróság előtt szakértőnek akar szerepelni. Végül a műszaki kamarába kell lépnie annak, aki állandó alkalmaztatás nélkül, esetről esetre vállal el az erdőgazdaság körébe vágó műszaki munkákat és erdőmérnöki irodát nyit. A multban tett tapasztalatok épen az ilyen erdőmérnöki vállalatoknak a műszaki kamara útján leendő ellenőrzését kívánatosá teszik, s ezen ellenőrzés feltétele alatt az ily vállalatoknak igen üdvös működésre nyilhatnék terük, a mennyiben főleg oly erdőbirtokokon végezhetnék a szükséges műszaki munkálatokat, a mely erdőbirtokok akár csekély kiterjedésük miatt, akár egyéb okból, a szakképzett erdőtiszt gondozását egyébként nélkülözik.

Az erdészeti kar műszaki minősítése érdekében tett ezen lépéseket a tisztelt közgyűlés méltóztassék tudomásul venni.

Maga ez a törvénytervezet miután azt a Magyar Mérnök- és Építész-Egylet közgyűlése m. hó 7-én teljesen magáévá tette, még ez év folyamán fog a kormánynak átnyújtani.

Irodalmi működésünkre vonatkozólag van szerencsém a t. közgyűlésnek jelenteni, hogy bár egyesületünknek nem állott módjában a legutóbbi közgyűlés óta újabb erdészeti szakkönyvet kiadni, az erdészeti szakirodalom terén pangás mégsem állott be. A Deák Ferencz alapítványával kapcsolatos irodalmi pályázatoktól eltekintve, a melyekkel külön foglalkozunk, meg kell emlékezmem, bár nem egyesületünknek kiadása, szakirodalmunk egy régi buzgó művelőjének újabb irodalmi termékéről, Fekete L. akad. igazgató és főerdőtanácsos ur Erdészeti Nyeresszámitás tanárról, a mely szakirodalmunk egyik hézagát tölti ki és különösen a benne foglalt önálló kutatások miatt nagybecsű munka.

E helyen említem fel továbbá, hogy az Erd. Műszótár szerkesztésére kiküldött bizottság a múlt közgyűlés óta két ízben ült össze és immár nagy mennyiségű anyagot vitathatott meg, ezzel is közelebb hozván ennek a műnek megvalósítását.

Ami az elmúlt év fontosabb, az erdészetre kiható eseményeit illeti, örömmel jelenthetem, hogy az állami és nevezetesen a kincstári erdők szolgálatában álló erdőtisztek javadalmazásának kérdése ismét egy lépéssel előbbre haladt, a mennyiben a f. évre vonatkozó állami költségvetésben a fizetési osztályok között fennálló kedvezőtlen arány további javításáról történt gondoskodás. Meg kell továbbá emlékezmem arról a törvényjavaslatról is, a melyet

a földmivelésügyi minister ur a törvényhozás elé terjesztett s a mely az erdei munkások jogviszonyát van hivatva szabályozni, tárgyalás alá azonban még nem került.

Ezekon a kormányzati intézkedéseken kívül azonban nem mellőzhetem annak a publicistikai mozgalomnak felemlítését sem, a mely az erdőgazdaságnak nagy közgazdasági, sőt politikai szerepet juttat. Beksics Gusztávnak a magyar nemzeti földbirtok-politikáról szóló műveit értem, a melyekben a szerző az erdőgazdaság bevonásával véli a magyar faj megizmosodását az országban elősegíthetni olyképen, hogy az alföld hitbizományai és egyáltalában latifundiumai az erdős hegyvidékre helyeztessenek át. Ámbár ez a kérdés még nem forrott ki egészen, mégis felemlitendőnek tartottam azzal az óhajjal, hogy bárha sikerülne módját ejteni annak, hogy az erdőgazdaság, saját érdekeinek épségben tartásával ebben a tekintetben is kivehetné a maga részét a magyar faj konsolidációjának nagy művében.

Végül felemlitem, hogy a párisi világkiállításon, a melyen egy épületben gyűlt össze a világ minden tájékának erdészete anyagi és szellemi termékeivel, hazánk is részt vesz és értesülésem szerint ebben a sokoldalú keretben nemcsak hogy megállja helyét derekasan, hanem úgy belső tartalmára, mint külső elrendezésére nézve éppenséggel kiválik. Egyesületünk összes kiadványaival és székházának képével vesz részt a kiállításon.

Hátra van még, tisztelt közgyűlés, hogy az egyesület egyéb tevékenységéről számoljak be. A Bedő Albert-alapítvány két ösztöndija a mult közgyűlés alkalmával ki volt osztva, sajnálatomra azonban arról kell jelentést tennem, hogy az egyik ösztöndijas az első félév végén az alapszabályok által megkívánt vizsgaeredményt nem mutatta ki, s ennél fogva az ösztöndíjat tőle meg

kellett vonni. Ez az ösztöndíj tehát újból pályázat alá kerül.

Egyesületünk anyagi viszonyaira nézve a következőkben van szerencsém a t. közgyűlést tájékoztatni.

Folyó évi bevételeink június hó 27-ig 46,354 korona kiadásaink pedig ugyanezen idő alatt 32,878 « volt, pénztári készletünk tehát --- 13,476 korona.

Törzsvagyonunk a múlt évi közgyűléskor 367,635 frt 81 kr., azaz 735,271 K. 92 fillér volt, jelenleg pedig:

Letélben van egy Arató Gyula tagtársunk

által megjelölendő alapítvány céljaira:	1,000 K. — f.
Készpénzben van	11,482 « 38 f.
Alapítványi kötelezvényekben	89,292 « 72 f.
Értékpapirokban	229,300 « — f.
Székházunk értéke	388,330 « 52 f.
A leltári tárgyak értéke	24,947 « 82 f.
A könyvtár értéke	15,102 « 88 f.

Összesen: --- 759,456 K. 32 f.

Ebből azonban 27,500 K. a Deák Ferencz-alapítványt, 40,284 K. 01 f. a Wagner K.-alapítványt, 50,280 korona a gróf Tisza Lajos-alapítványt, 34,915 K. 64 f. a Bedő Albert alapítványt, 20,367 K. 69 f. az Erzsébet királyné alapítványt, 4251 K. a titkári nyugdíjalapot és 2129 K. 24 f. a székesfehérvári ismeretlen alapítványát illeti. Egészben véve törzsvagyonunk a múlt évi közgyűlés óta 24,184 K. 40 f.-rel szaporodott.

Evvel kapcsolatban jelentést kell tennem arról, hogy egyesületünknek egyik régi buzgó alapító tagja, néhai idősb Luczenbacher Pál főrendiházi tag, a ki évek hosszú során át volt igazgató-választmányunknak is tagja és mint ilyen régente élénk részt vett az egyesület igazgatásában,

elhunyván, végrendeletében 10,000 koronát hagyományozott egyesületünknek, a mely összeg átadva még nem lévén, a fenti vagyonkimutatásban tekintelbe véve még nincsen. Az igazgató-választmány június hó 26-án tartott ülésében foglalkozván evvel az ügygel, a hagyományt köszönettel elfogadta és elhatározta, hogy a t. közgyűlés elé azzal a javaslattal lép, hogy ebből a 10,000 koronából Luczenbacher Pál nevére új alapítvány létesíttessék oly hivatással, hogy annak kamataiból erdőtisztek özvegyei és árvái részesüljenek segélyben. Az új alapítvány céljának illetén megállapításával a leginkább igénybevett és még mindig elégtelen Wagner Károly-alapítvány nemes céljait kívánta támogatni, oly módon azonban, hogy a nemeslelkű hagyományozó neve is megörökíttessék. Egyuttal az igazgató-választmány elhatározta, hogy az alapszabályoknak módosítása a titkárra vonatkozó szabályzatok beiktatása végett ugyis szükséges lévén, az új alapítványra vonatkozó rendelkezések is felvétessenek, mire nézve külön előterjesztést teendek. *Az igazgató-választmány nevében kérem tehát a közgyűlést, hogy ezen határozatait jóváhagyni méltóztassék.*

Jótevény alapítványainkból összesen 4434 korona segélyt osztottunk ki a múlt év végével. A Wagner Károly alapítványból 33 özvegyet támogattunk 40—80 korona segélylyel, az Erzsébet királyné alapítványból 20 árva leánynak adhattunk egyenkint 40 korona segélyt és végül a gróf Tisza Lajos-alapítványból 14 erdőtisztet és 5 altisztet segélyeztünk 140—180, illetve 80—120 koronával.

Egyesületünk tagjainak létszáma jelenleg 1 tiszteletbeli, 1 pártoló, 857 alapító és 1158 rendes tagból egészben véve tehát 2017 tagból áll. A tagok száma ennél fogva a múlt évi közgyűlés óta 10-zel fogyott és pedig 6

alapító taggal és 4 rendes taggal, a mi abban leli magyarázatát, hogy a múlt évi közgyűlés szükségesnek tartotta a be nem hajtható alapítványokat és tagsági díjakat leírni, minek következtében az illető alapító, illetve rendes tagokat a létszámból törölni kellett.

Ebbe a létszámba azok az új szaktársak, kik felvételüket a mostani közgyűléstől kérik, nincsenek beszámítva. Ezek névszerint a következők: *Justh* Ferencz országgyűlési képviselő, ajánlja Kolosy Béla és a *kocsóczi uradalom erdészete* (képviseli Kreutz Ferencz), ajánlja Környei Ferencz.

Méltóztassék t. közgyűlés őket egyesületünk kebelébe felvenni.

Régi tagtársaink közül a lefolyt év alatt elvesztettük szobi Luczenbacher Pál főrendiházi tagot, a ki mint régi alapító és buzgó volt választmányi tagja az egyesületnek, a mint már jelenteni bátor voltam, végrendeletében sem feledkezett meg egyesületünkről. Ő kivüle még Szimonisz Frigyes alapító tag és Kurcz Lajos, Mick Mátyás, Rowland Róbert, Zsabka János rendes tagok hunytak el a lefolyt évben.

Méltóztassék a t. közgyűlés elvesztésük feletti sajnálatának és részvételének jegyzőkönyvileg kifejezést adni.

Továbbá méltóztassék tudomásul venni, hogy egyesületünk egykori nagyérdemű alelnökének, néhai Wagner Károlynak sirhelye a lefolyt évben is gondozásban részesült.

Végül még tiszteletteljesen jelentem a tisztelt közgyűlésnek, hogy az a zászló, a mely e termet disziti, Matuskovits Béla boldogult tagtársunk özvegyének műve, a ki fáradságos munkával készített ezt a zászlót egyesületünknek felajánlotta. Azt hiszem, hogy a t. közgyűlés helyeslésével találkozok, ha ezt a szép ajándékot köszönettel elfogadjuk.